

РЕШЕНИЕ

№ 4891

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 22.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **2776** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от Л. Е. Н. срещу решение № ПИ-23/27.1.2021 г. на директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата й срещу разпореждане № С 200022-125-0310400/14.12.2020 г., с което е постановено разпределение на плащане в общ размер от 4484,15 лв., по изп.д. № 22140008213/2014 г. по описа на ТД на НАП-С..

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Твърди, че са предприети действия по събиране въз основа на единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки, съгласно Директива 2010/24/ЕС. В случая обаче този акт не е връчван на жалбоподателката; не са връчвани и съпътстващите документи. Липсват доказателства дали акта за установяване на публичното вземане е оспорен; предприети ли са мерки по събиране на вземането. Ето защо счита, че не е спазен редът в глава 27а ДОПК. Пристъпено е към принудително изпълнение, въпреки изрично подадено възражение от 3.12.2020 г.

Ответникът – директорът на ТД на НАП оспорва жалбата. Излага съображения, идентични със съображенията в оспорения акт.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намира следното:

По съдопроизводствения ред.

В ДОПК не е предвиден ред, по който следва да се разглеждат посочените жалби. Следователно, на основание §2 ПЗР на ДОПК приложение следва да намерят разпоредбите на [Административнопроцесуалния кодекс](#) и [Гражданския процесуален](#)

[кодекс.](#)

В АПК не е предвидена изрична норма в този смисъл. Доколкото обаче се оспорват действия по принудително изпълнение, следва да се цитира чл. 437, ал. 1 ГПК, предвиждаща, че жалбите се разглеждат в закрито заседание, освен когато трябва да се изслушат свидетели и вещи лица. Ето защо и макар, че е посочено, че съдът се произнася с решение, настоящият състав намира, че следва да се произнесе в закрито заседание по процесния спор.

Установява се, че в ТД на НАП-С. е образувано изп.д. № 22140008213/2014 г. по описа на ТД на НАП-С. за принудително събиране на установени публични вземания срещу жалбоподателката.

Съгласно чл. 269м, ал. 1 ДОПК, транспонираше нормите на Директива 2010/24/ЕС, Когато срещу вземането, първоначалното изпълнително основание, единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки и законосъобразността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава членка, е постъпила жалба до местния запитан орган, той уведомява жалбоподателя, че следва да подаде жалбата пред компетентен да се произнесе по жалбата орган в запитващата държава членка.

Следователно, възраженията на жалбоподателката за настъпила погасителна давност не следва да бъдат разглеждани в това производство; тя е била уведомена, че може да отправи такива към запитващата държава.

Същото се отнася и за единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки, както и по отношение на твърденията за липса на доказателства дали акта за установяване на публичното вземане е оспорен; предприети ли са мерки по събиране на вземането.

Съгласно чл. 269м, ал. 2 ДОПК когато срещу действия по изпълнението или по уведомяването, извършени в хода на изпълнението на територията на страната, е постъпила жалба, се прилагат разпоредбите на този кодекс. В случая жалбоподателката оспорва редовността на връчването на искането за принудителното изпълнение, както и съпътстващите документи.

Съгласно чл. 211, ал. 4 ДОПК принудителното изпълнение върху вземания на длъжника /каквото е процесният случай/ започва чрез налагане на заповест /безспорно се установява, че е наложен такъв/, с постановление на публичния изпълнител. Съгласно чл. 211, ал. 5 ДОПК заповестта или възбраната се налагат със съобщението и имат действието по този кодекс.

Предвид тези норми следва да се приеме, че именно от връчване на заповестното съобщение - връчено на 23.11.2020 г., на основание чл. 202, ал.1 и 3 ДОПК, следва да се приеме, че е наложен заповестта, както и че е започнало принудителното изпълнение срещу жалбоподателката. Тази дата има значение за изтичането на 7-дневния срок за доброволно изпълнение. Тази дата е имала значение и за обжалване действията по принудително изпълнение съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК.

Същевременно, съгласно чл. 197, ал. 1 ДОПК, постановлението за налагане на обезпечение може да се обжалва в 7-дневен срок от неговото връчване. Именно с оглед връчването му е съставен протокол от 24.11.2020 г., който жалбоподателката е отказала да подпише. Съдът споделя изводите на главния публичен изпълнител, че по отношение на това връчване следва да се прилага ДОПК и по-специално – чл. 30, ал. 4, като посоченият протокол безспорно удостоверява връчване съобразно предпоставките на посочената норма. Именно тази дата е от значение за течението на

7-дневния срок за оспорване на наложеното обезпечение.

Същевременно обаче, предмет на разглеждане в настоящото производство не са предходните действия, описани по-горе, а единствено разпореждането от 14.12.2020 г. и решението на ответника за оставянето му в сила, с което разпореждане е извършено разпределение на плащане, постъпило на 11.12.2020 г., в размер на 4484,15 лв., на основание чл.219, вр. чл. 240 ДОПК. Останалите изпълнителни действия, описани по-горе, подлежат на оспорване с отделна жалба, като не се твърди и не се установява да са оспорени.

По отношение на това разпореждане не се излагат никакви твърдения относно незаонособразността му. При извършена служебна проверка съдът констатира, че е издадено от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия; има предписаната от закона форма. При издаването му не се констатираха съществени нарушения на процесуалните правила. Описаните по-горе са с оглед предходни действия на публичния изпълнител, които обаче не се установява да са оспорени; те не са и предмет в това производство. Постановлението е издадено в съответствие с нормите на ДОПК – чл. 219 и чл. 240.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна.

Водим от горното съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от Л. Е. Н., ЕГН [ЕГН] срещу решение № ПИ-23/27.1.2021 г. на директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата й срещу разпореждане № С 200022-125-0310400/14.12.2020 г., с което е постановено разпределение на плащане в общ размер от 4484,15 лв., по изп.д. № 22140008213/2014 г. по описа на ТД на НАП-С.

РЕШЕНИЕТО НЕ подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: